

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.114/2021/17.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2022. május 03. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2021. október 22. napján kelt 3.B.168/2021/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Terhelt2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést 10 (tíz) hónapra súlyosítja.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap.

A végrehajtásában elrendelt szabadságvesztést kiszabó ítélet száma 44.B.501/2017/68.

Egyebekben Terhelt1 I. r. vádlott és Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt1 I. r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéltének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 40.987,- (Negyvenezer-kilencszáznövenhét) Ft bűnügyi költségből Terhelt1 I. r. vádlott 22.076,- (Huszonkettőezer-hetvenhat) Ft-ot, Terhelt2 II. r. vádlott 18.911,- (Tizenhatalcezer-kilencszáztizenegy) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Indokolás

[1] A Tatabányai Törvényszék 2021. október 22. napján kihirdetett 3.B.168/2021/17. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk. 160. § (1) bekezdés) és kifosztás büntetében (Btk. 366. § (1) bekezdés c) pont). Ezért őt halmazati büntetésül 15 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A kiszabott szabadságvesztésbe az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte. Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Az I. r. vádlottal szemben 260.000,- Ft erejéig vagyonekhozást rendelt el. Terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnpártolás büntetében (Btk. 282. § (1) bekezdés b) pont és (3) bekezdés b) pont). Ezért őt 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Elrendelte a Tatabányai Járásbíróság 2018. szeptember 18. napján jogerős 44.B.50/2017/68. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés

végrehajtását. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] A törvényszék ítéletével szemben az ügyész Terhelt2 II. r. vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása jelentett be fellebbezést, míg Terhelt1 I. r. vádlott és védője az emberölés tekintetében a minősítés megváltoztatása és enyhítés végett, a II. r. vádlott és védője enyhítés végett jelentett be jogorvoslati kérelmet.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.292/2021/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Rámutatott, hogy a felülbírálat terjedelme az I. r. vádlott vonatkozásában az emberölés büntette tekintetében a Be. 590. § (1)-(2) bekezdése alapján teljes körű, a kifosztás körében a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, míg a II. r. vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (3) bekezdése alapján a felülbírálat korlátozott. Álláspontja szerint a törvényszék a büntetőeljárási szabályok betartásával folytatta le az igen részletes bizonyítási eljárást, az ennek alapján megállapított tényállás teljeskörűen megalapozott. A megalapozott tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont le a vádlottak büntetőjogi felelősségére és nem tévedett a bűncselekmények minősítését illetően sem.

[4] A törvényszék által a büntetés kiszabása körében értékelt súlyosító és enyhítő körülményeket helyesbítendőnek tartotta. Álláspontja szerint az I. r. vádlott esetében az élet elleni, indulati cselekmények elszaporodottsága nem lehet súlyosító körülmény, mivel a statisztikai adatok évek óta a bűncselekmények csökkenő tendenciáját mutatják. Ugyanakkor javára írandó enyhítő körülmény részleges, ténybeli beismerő vallomása, ami azonban megbánással nem párosul, ezért enyhítő hatása is csekély. Hozzáfűzte, hogy az elkövetett cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel az I. r. vádlott esetében a büntetés enyhítése nem indokolt.

[5] A II. r. terhelt vonatkozásában rámutatott, hogy a bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a terhelt javára szóló enyhítő körülményeknek, így a vele szemben kiszabott 6 hónap szabadságvesztés semmiképpen nem állhat arányban a vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyával. Ezért a büntetés súlyosítását mindenképpen indokoltnak tartotta.

[6] Végezetül kifejtette, hogy bár a bíróság az indokolásban rendelkezett a II. r. terhelt esetében a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról, azt az ítélet rendelkező része nem tartalmazza, ezért azt a rendelkező részbe be kell emelni. Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. tv. 211. § (1) és (2) bekezdéseire, valamint a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen járjon el, a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, II. r. vádlott szabadságvesztés-büntetésének tartamát emelje fel, és rendelkezzen arról, hogy a II. r. vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követően kerülhet feltételes szabadságra.

[7] Az I. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az I. r. vádlott olyan fokú indulat hatására követte el a terhére rótt bűncselekményt, amely megalapozza az erős felindulásban elkövetett emberölés szerinti minősítést. A büntetés kiszabása során enyhítő körülményként kérte értékelni a beismerést és azt, hogy két kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

[8] A II. r. vádlott védője fellebbezésének indokolásában azzal érvelt, hogy a vád nem volt törvényes. A vádirat 5. oldalának b. pontja ugyanis egyértelműen azt állítja, hogy a II. r. vádlottat az I. r. vádlott megfenyegette, hogy ha nem csinálja azt, amit mond, vagy ha feladja, akkor vele is az fog történni, mint a sértettel. Ez pedig nyilvánvaló és egyértelmű élet elleni fenyegetés, amit a vádirat a letartóztatási indítvány okaként jelöli meg. A vádirat

bűncselekményt leíró tényállási része azonban mindezt nem tartalmazza, ez pedig törvénysértő, mert a vádirat egyéb részében tényként kezeli az élet elleni fenyegetést, holott arról a bűncselekmény tényállásának leírásakor egyértelműen állást kell foglalnia.

[9] Ehhez képest álláspontja szerint a Be. 504. § (2) bekezdés b) és c) pontjára figyelemmel az elsőfokú bíróság nem fogadhatta volna el a II. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát, mert a vádlott nyilatkozatának önkéntessége és egyértelműsége nem volt megállapítható, különös tekintettel arra, hogy azt az eljárás ügyiratai nem támasztották alá, a II. r. vádlott vallomásai ellentétesek az önkéntesség és az egyértelműség megállapíthatóságával. Minderre figyelemmel elsődlegesen a Be. 608. § (1) bekezdés h) pontja és a 609. § (2) bekezdés a) pontja alapján az ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a II. r. vádlott büntetésének enyhítését, pénzbüntetés vagy közérdekű munka kiszabását indítványozta.

[10] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta. A védelmi fellebbezésekkel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a II. r. vádlott védője a tárgyaláson kizárólag enyhítés végett jelentett be fellebbezést, ehhez képest az írásbeli indokolás már kiterjesztőleg eljárási hibára, törvényes vád hiányára hivatkozik. A Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja alapján azonban a fellebbezés kiterjesztésére nincsen lehetőség. Az I. r. vádlott cselekményének minősítése kapcsán kifejtette, hogy az ítéleti tényállás alapján az erős felindulásban elkövetett emberölés helyett könnyebben lehetne minősített esetre következtetni, mivel a tényállásban szerepel, hogy a vádlott megijedt, hogy a sértett kihívja a rendőröket, ami sokkal inkább súrolhatja az aljas indokból történő elkövetést, sem mint az erős felindulást támasztaná alá. Így a cselekménye minősítése törvényes.

[11] A nyilvános ülésen az I. r. vádlott a fellebbezésének indokolásában előadottakkal egyezően nyilatkozott, és a II. r. vádlott védője is fenntartotta a fellebbezésének indokolásában kifejtetteket.

[12] Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nem szándékosan cselekedett. Elborult az agya, nem tudott gondolkodni, nem tudta, mit cselekszik. Régebben gyógyszereket szedett, de abbahagyta azok szedését, és nem tudta a gondolatait megfékezni.

[13] A II. r. vádlott az utolsó szó jogán kifejtette, hogy nagyon sajnálja, amit tett, de iszonyatosan félt, rettegett, hogy ő is úgy végzi, mint a sértett.

[14] A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint a másodfokú bíróság, amennyiben a törvény kivételt nem tesz, a fellebbezéssel érintett ítéletet teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálja felül. A felülbírálat során vizsgálja az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett.

[15] Abban az esetben azonban, ha a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára figyelemmel a fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés neme és mértéke ellen irányul, a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdése alapján az ítéletnek csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálja felül, és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel nem vizsgálja az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, továbbá a határozatát is az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

[16] Az ún. korlátozott felülbírálat esetén is vizsgálja azonban a másodfokú bíróság a Be. 590. § (5) bekezdésében meghatározottak szerint az elsőfokú bíróság eljárását, valamint az ítélet bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezését.

[17] A bejelentett fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljeskörűen, az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a sérelmezett ítéletet, és ennek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az eljárás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, míg a II. r. vádlott esetében - miután a törvényszék ítéletével szemben az ügyész kizárólag a büntetés súlyosítása, míg a II. r. vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést - az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének felülvizsgálatát a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjában írtak alapján a Be. 590. § (3) bekezdésében meghatározottak szerint, az ún. korlátozott felülbírálat keretei között végezte el, az I. r. vádlott indítványára a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

[18] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási törvénynek megfelelően folytatta le az eljárást, és nem vétett olyan szabálysértést, mulasztást, amely a Be. 607. § (1), 608. § (1), illetve a 609. § (1) bekezdése értelmében az érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna.

[19] A II. r. vádlott és védője kizárólag a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést, a védő a fellebbezésének indokolásában azonban már a vád törvényességét, annak fényében a II. r. vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatának törvényszék általi elfogadásának helyességét sérelmezte és az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 608. § (1) bekezdés h) pontján és a 609. § (2) bekezdés a) pontján alapuló hatályon kívül helyezését indítványozta. Tény, hogy a fellebbező a fellebbezését a Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja alapján a későbbiek során nem terjesztheti ki, az eljárási törvény azonban a fentiek szerint a másodfokú bíróság feladatává teszi az elsőfokú bíróság eljárásának vizsgálatát még korlátozott felülbírálat esetén is, abból a szempontból, hogy történt-e az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1), 608. § (1), illetve a 609. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértés. Ennélfogva az ítéltáblának – a védő felvetésétől függetlenül is – vizsgálnia kellett ezen perrendi szabályok megtartását, és ennek eredményeként a védő kifogását nem találta alaposnak.

[20] Túl azon, hogy a törvényes vád fogalmát a hatályos eljárási törvény már nem ismeri, a Be. alapelvi szinten rögzíti a Be. 6. § (3) bekezdésében, hogy a bíróság csak olyan cselekményt bírálhat el, amelyet a vád tartalmaz. Emellett a Be. a 422. § (1) bekezdés b) és c) pontjában a vádirat törvényes elemei között említi a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírását, és annak Btk. szerinti minősítését. Ezen törvényi előírásoknak pedig a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség vádirata mindenben megfelelt; az elsőfokú bíróságnak az előkészítő ülésen pedig – többek között – azt kellett vizsgálnia, hogy az ott leírt bűncselekménnyel kapcsolatos bűnösséget beismerő nyilatkozat egyértelmű-e, önkéntessége iránt ésszerű kétely mutatkozik-e, és azt az eljárás ügyiratai alátámasztják-e. Mindezeket a körülményeket pedig a törvényszék az előkészítő ülés során megnyugtatóan tisztázta, a bűnösséget beismerő nyilatkozat elfogadásával kapcsolatban az előkészítő ülésen jelen lévő védő maga sem emelt kifogást, és a beismerő nyilatkozat elfogadását a Be. 504. § (2) bekezdésében írt feltételek teljesülése okán az ítéltábla is törvényesnek találta.

[21] Ehhez képest a vádirat a törvényes elemeken túl a Be. 422. § (2) bekezdés e) pontjára és a (4) bekezdésére figyelemmel - többek között - tartalmazza az ügyészség személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedés fenntartásával kapcsolatos indítványát is, amely azonban nem a vádirati tényállás része. Az indítványban leírt körülmény, vádlotti magatartás, azok értékelése nem a vád tárgyává tett cselekmény elbírálásához, hanem a kényszerintézkedés fenntartásának indokoltságához kapcsolódnak. Jelen esetben a nyomozás során adat merült fel arra, hogy az I. r. vádlott megfenyegette a II. r. vádlottat, amely adat alapján - és egyéb körülmények mellett - megalapozottan feltehetővé

vált az I. r. vádlott bizonyítást megghiúsító, megnehezítő magatartásának veszélye, amely a Be. 276. § (2) bekezdés b) pont bb) alpontja szerinti letartóztatási ok megállapítását mindenképpen indokoltta teszi; mindez azonban nem jelenti azt, hogy a II. r. vádlott ítéleti bizonyossággal kényszer, fenyegetés hatására követte el a cselekményét, amely büntethetőséget kizáró ok.

[22] A törvényszék az ügy érdemét tekintve is törvényes, alapos, mindenre kiterjedő bizonyítást folytatott le. Kihallgatta a vádlottakat, tanúl tanút, a további tanúk vallomásait, az igazságügyi szakértői véleményeket felolvasással tette a bizonyítás anyagává, ismertette továbbá a szemléről készült jegyzőkönyvet és a releváns okirati bizonyítékokat, így valamennyi bizonyítékot a tárgyalás anyagává tett, az I. r. vádlott és a védelem a bizonyítás anyagát megismerhették, azzal kapcsolatos álláspontjukat kifejthették, védekezésüket előterjeszthették.

[23] A bűncselekmény 2020. április 12. napján történt, a sértett eltűnését annak bejelentését követően a rendőrség közigazgatási eljárás keretében vizsgálta, megkezdte az adatok gyűjtését, elemzését. A sértett holttestének maradványait 2020. május 15. napján találták meg, ezután az addigi adatgyűjtés eredménye alapján - immár büntetőeljárás keretében - tanúként hallgatták ki az I. r. vádlottat, majd sor került az ún. poligráfós vizsgálatára is. Miután a műszeres vallomásellenőrzés jelezte, hogy az I. r. vádlottnak köze lehet a bűncselekmény elkövetéséhez, az I. r. vádlottat a nyomozó hatóság gyanúsítottként hallgatta ki, melynek során az I. r. vádlott feltáró jellegű, beismerő vallomást tett. Ezt követően a nyomozó hatóság a helyszínen is kihallgatta az I. r. vádlottat, aki ezen vallomásai során olyan részleteket közölt, illetve mutatott meg, amelyeket – ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt az ítéletében – csak olyan személy tudhatott, aki jelen volt a bűncselekmény elkövetésekor, és annak tevékeny részese volt. Így beszámolt többek között a sértett ökölrel, majd eszközzel történt bántalmazásáról, a bántalmazás helyéről, erejéről, módjáról, az eszközül használt szögvas elrejtésének helyét is megmutatta, beszélt a mobiltelefonok sorsáról, eltüntetésének módjáról, a holttest elszállításáról, meggyújtásáról, amely terhelti előadásokat a helyszínen feltalált nyomok, az azok alapján készült igazságügyi orvosi-, illetve genetikai szakértői vélemények, a telefonos híváslisták, azok elemzésének eredménye mellett a II. r. vádlott vallomása is alátámasztott.

[24] Az eljárás későbbi szakaszában aztán az I. r. vádlott ezen első nyomozati vallomását többször is megváltoztatta, és a büntetőjogi felelősségét tompító, illetve hártó részleteket emelt be a védekezésébe. Így beszélt arról, hogy a sértett – miután megütötte őt – a rendőrség kihívásával fenyegette, aztán később azt is előadta, hogy lelövésével is megfenyegette, sőt, megindult a ház felé, ahol lőfegyvereket tartott, aztán vallotta azt is, hogy a sértett is bántalmazta őt, meglökte, illetve tenyérrel és ökölrel is megütötte őt, ezért lényegében jogos önvédelemből cselekedett. Mindezeket a vádlotti előadásokat az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta és elemezte, összevetette az I. r. vádlott korábbi vallomásaival és a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal, és logikai hibáktól mentes bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a másodfokú bíróság megítélése szerint is okszerűen alapította az ítéleti tényállást az I. r. vádlott első gyanúsítottai vallomásaira, hiszen azt az egyes részleteket illetően a rendelkezésre álló, – az elsőfokú bíróság által kimerítően bemutatott és azonos szempontok mentén elemzett – bizonyítékok mindenben alátámasztották, és helytállóan vetette el az I. r. vádlott utóbb megváltoztatott, önellentmondásokkal terhelt, egyes részeiben jogos védelemre, más részeiben erős felindulásra, tudatának elborulására hivatkozó védekezését.

[25] Ahogy arra a törvényszék is utalt az indokolásában, az I. r. vádlott jogos védelemmel kapcsolatos védekezése már formailag is megkérdőjelezhető, első gyanúsítottai vallomásaiban elismerte, hogy szóváltást követően ő ütötte meg először a sértettet, és említést sem tesz arról, hogy először a sértett támadta meg őt, holott – ha valóban így történt – ez nyilvánvaló érdeke

lett volna. Későbbi vallomásaival kapcsolatban azonban már tartalmi kifogások is felmerülnek, először kölcsönös lökdösődésről beszélt, aztán arról, hogy először a sértett ütötte őt meg, az arcán, de utóbb megtett vallomásaiban már a sértett részéről őt ért öklölutésekről, falhoz lökésről, lelövással, másokkal megöletéssel fenyegetésről is beszámolt, újabb és újabb, a sértett aktív, támadó magatartását felvető elemmel bővítve a védekezését. Mindezekkel kapcsolatban azonban – ahogy arra a törvényszék is rámutatott az indokolásában – rögzíthető, hogy a sértett a szögvasal történt leütésekor, illetve azt közvetlenül megelőzően nem intézett életét fenyegető támadást az I. r. vádlottal szemben, lelövással fenyegetése pedig közvetlennek sem mondható, hiszen a sértettnél nem volt fegyver, a terhelt szerint éppen csak megindult a lakrésze irányába, így jogtalan támadás, illetve ilyennel történő közvetlen fenyegetés hiányában az I. r. vádlott - még utóbb módosított vallomásának elfogadása esetén sem - lehetne jogos védelmi helyzetben.

[26] Az ítéltábla itt jegyzi meg azt is, hogy az I. r. vádlott védekezésének a fényében az erős felindulásban elkövetett emberölés nem is értelmezhető: ha valakit jogtalanul megtámadnak, és a megtámadott a támadás elhárítása során a támadó életét kioltja, a megtámadott nem erős felindulásban, hanem jogos védelmi helyzetben cselekedett, amely adott esetben büntethetőséget kizáró ok, és a megtámadott felmentését eredményezi. Ehhez képest azonban megállapítható, hogy az igazoltan indulatszabályozási problémákkal küzdő I. r. vádlott támadt rá a munkájának minőségét kifogásoló sértettre, őt ököllel, két alkalommal nagy erővel az arcán megütötte, majd az ütésektől földre kerülő, de onnan felálló sértettet egy szögvasal további két alkalommal a tarkóján is megütötte, melynek következtében a sértett életét veszítette. Az elkövetés ilyen körülményei mellett pedig a sértett részéről az őt ért, többszörös arckoponyatörést eredményező bántalmazás miatt a rendőrség értesítésének kilátásba helyezése miatti rémület nem tekinthető az I. r. vádlotton kívül álló, méltányolható erkölcsi okból eredő erős felindulásnak, azaz a törvényszék által is kifejtett indokokra is figyelemmel az emberölés privilegizált esetének a megállapítása fel sem merülhet.

[27] Az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalma alapján az alábbiak szerint helyesbíti:

- a [15] bekezdésben az ott írtak helyett azt rögzíti, hogy a sértett a nagy erejű öklölutések következtében az arckoponya - a felső állcsont bal oldala, az állkapocs - törését, a szögvasal történt nagy erejű ütések következtében pedig a homlokcsont, a bal járomcsont és a koponyaalap törését szenvedte el. A koponyaalapon hátrafelé futó törésvonal miatt mindkét elülső és középső koponyagödör csontjai apró, szilánkos darabokra törtek. A bántalmazások következtében a sértett a helyszínen elhalálozott. A sértett halálának közvetlen oka a szögvasal történt nagy erejű ütések következtében létrejött diffúz agyszérülés volt.

[28] Ezzel a pontosítással az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt, eltérő tényállás megállapítására, és az I. r. vádlott felmentésére, vagy terhére az emberölés privilegizált esetének, az erős felindulásban elkövetett emberölés büntetnének a megállapítására kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvény szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

[29] A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az I. r. vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes.

[30] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket is nagyrészt helyesen tárta fel az elsőfokú bíróság, a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtett érvek mentén mellőzi azonban az enyhítő körülmények közül az I. r. vádlott vonatkozásában az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottságára történő utalást.

[31] A büntetés kiszabása körében le kell szögezni, hogy az emberi élet védelme a büntetőjog kiemelt célja. Nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az I. r. vádlottal szemben halmazati büntetés kiszabására került sor, az általa elkövetett bűncselekményeket a büntető törvény a Btk. 81. § (3) bekezdése szerint öt évtől húsz évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, melynek középértéke tizenkettő év hat hónap. Emellett az I. r. vádlott büntetett előéletű, kettő hónap híján visszaesőnek minősül. Nyomatékos súlyosító körülmény az I. r. vádlott különösen kegyeletsértő utócselkménye, a sértett holttestének megsemmisítésére tett kísérlete is, mindezen személyi körülmények pedig az I. r. vádlott fokozott társadalomra veszélyességére utalnak. Minderre tekintettel a másodfokú bíróság megítélése szerint a törvényszék által kiszabott mértékű szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottnak, annak enyhítése a büntetés generális és speciális céljainak az elérését veszélyeztetné, az összhangban áll az enyhítő és a súlyosító körülményekkel, figyelemmel van a tetтарыыos büntetéskiszabás elvére és az egyéniesítés követelményére. Ennélfogva az ítéltábla a büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget.

[32] A II. r. vádlott vonatkozásában az ítéltábla a törvényszék ítéletének felülbírálatát a fentiek szerint az ún. korlátozott felülbírálat szabályai szerint végezte el. Miután a felülbírálat akadályát képező eljárási szabálysértést nem tapasztalt, megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített és a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is irányadó tényállás mellett okszerűen került sor a II. r. vádlott bűnösségének megállapítására is, az adott tényállás mellett a II. r. vádlott felmentésére, vagy vele szemben az eljárás megszüntetésére nem kerülhet sor.

[33] Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket is helyesen vette számba, és azokat túlnyomórészt a súlyuknak megfelelően értékelte.

[34] A büntetés kiszabása során a büntetés generális és speciális célja mellett figyelemmel kell lenni a büntetéskiszabás egyéb szempontjaira, így a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, az elkövető személyének társadalomra veszélyességére, a fokozatosság elvére, a belső arányosság és a tetтарыыos büntetéskiszabás követelményére is.

[35] A II. r. vádlott személyi viszonyait illetően – amint azt a törvényszék is rögzítette az ítéletében – valóban enyhítő körülményként értékelendő, hogy a II. r. vádlott beismerő vallomást tett, a tárgyaláshoz való jogáról lemondott, és két kiskorú gyermekét egyedül neveli. Nem lehet azonban figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy több, jelentős nyomatéku súlyosító körülmény is megállapítható a II. r. vádlott terhére. A II. r. vádlott a jelen eljárásban elbírált bűncselekményét felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el, továbbá bűnpártoló magatartása az I. r. vádlott fentiek szerinti különösen kegyeletsértő utócselkményéhez társult, sőt, még a sértett halálát követően majdnem egy hónappal is megtévesztő jellegű telefonhívást intézett a sértett barátnőjéhez. Mindezen körülményeket értékelve a büntetés enyhítése fel sem merülhet, ellenkezőképp, osztotta az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját abban, hogy a vele szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés mértéke eltúlzottnan enyhe, ezért annak a súlyosítása szükséges. Az így kiszabott, az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával meghatározott mértékű 10 hónap szabadságvesztés is inkább méltányosnak, mint súlyosnak tekinthető, ettől súlyosabb büntetés kiszabása azonban a Be. 565. § (2) bekezdésére figyelemmel már törvénysértő lenne.

[36] Egyetértett az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség észrevételével, hogy az elsőfokú bíróság a Btk. 38. § (1) bekezdése ellenére nem rendelkezett a II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, ezért azt a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel megfelelően pótolta. Észlelte továbbá, hogy a végrehajtani rendelt szabadságvesztést kiszabó bírósági ítélet sorszámban elírás történt, így azt megfelelően korrigálta.

[37] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a Tatabányai Törvényszék 3.B.168/2021/17. számú ítéletét a rendelkező részben írtak szerint a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit, miután azok törvényesek voltak, a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] Az ítéltábla az I. r. vádlott vonatkozásában a letartóztatásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[39] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők díjával kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, és annak megfizetésére a Be. 574. § (1) és (3) bekezdésére figyelemmel a felmerülés arányában a vádlottakat kötelezte.

Győr, 2022. május 03.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné Dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Tatabányai Törvényszék 2021. október 22. napján kelt 3.B.168/2021/17. számú ítéletének meg nem változtatott része a mani napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2022. május 03.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke